

Тема уроку: Окупаційний режим на захоплених нацистами територіях України та Європи

Стікер 1. *Дистрикт Галичина*

Згідно з розпорядженнями краківського генерал-губернатора Г. Франка від 1 серпня 1941 р., три східні воєводства Другої Речі Посполитої – Львівське, Станіславське (тепер Івано-Франківська область) і Тернопільське (без північних районів), загальною площею понад 48 тис. км² були включені до складу польського Генерал-губернаторства під назвою «Дистрикт Галичина» на чолі з губернатором, резиденція якого була розташована у Львові. Першим губернатором був призначений доктор Карл фон Ляш (1941–1942), якого згодом змінив бригаденфюрер СС Отто Вехтер (1942–1944). Дистрикт поділявся на окружні староства (крайсгауптманшафти), які в свою чергу поділялися на «бецірке» та «ландгемайнде» (сільські громади). Згідно з постановою генерал-губернатора Г. Франка, урядовою мовою на території Дистрикту стала німецька мова, а всі законодавчі акти мали оголошувати трьома мовами: німецькою, українською та польською. Всі розпорядження та законодавчі акти, чинні на території Дистрикту Галичина до цього часу, втрачали свою юридичну силу.

Внаслідок змін у територіально-адміністративному поділі від 13 квітня 1942 р., до Дистрикту Галичина, окрім Львова, входило 13 (згодом 11) округів (крайсгауптманшафтів): Бережани, Чортків, Дрогобич, Калуш, Львів-повіт (Лемберг-ланд), Рава-Руська, Самбір, Станіславів, Стрий, Тернопіль, Золочів.

Управляв округою окружний староста (крайсгауптман), якому допомагали повітові комісари (ландкомісари). Волосні громадяни (їх у Дистрикті було 337) об'єднували від п'яти до п'ятнадцяти сіл (8–16 тис. мешканців на чолі з волосним старшиною). Адміністративна влада в кожній окремій сільській громаді зосереджувалась у руках громадського голови.

[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://goo.gl/UQ74fX>.